

tionsprincip för en yttre mångfald, driften eller instinkten. Uti känslan såsom sådan finnes ej någon reflexion på det inre, hvadan något jag eller egentligt medvetande i och genom känslan och instinkten ej kan framträda; ehuru såväl känslan som instinkten och den godtyckliga rörelsen förutsätta en inifrån utgående verksamhet. Detta lif, som subjektet på denna ståndpunkt såsom sitt innehåll uppfattar, kan nu kallas för själ i vidsträckt bemärkelse, anima eller *ψυχή*, hvarföre också den kunskapsart, som här på beror, torde kunna kallas för psykologisk empirism. Dess innehåll är begreppet om ett själslif, hvilket såsom känsla och instinkt genomtränger och organiserar en yttre mångfald. Att ett sådant betraktelsesätt måste ligga såsom en förutsättning för uppfattningen af världen såsom ett organiskt helt samt således kunna tillämpas på hela människans värld, inses ock, då man närmare undersöker beskaffenheten af den enhet, som är den sammanhållande och verksamma kraften i det organiska och vegetativa lifvet. Då denna kraft fattas såsom grund till enhet och sammanhållning i det yttre, mångfaldiga, kan han ej sjelf hafva några delar, utan måste vara en